

תת"ע 4546/07/14 - שאדי נג'אר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תתע"א 4546-07-14 מדינת ישראל נ' נג'אר
תיק חיצוני: 14210087608
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
המבקש (הנאשם) : שאדי נג'אר
נגד
המשיבה (המאשימה) : מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין, שניתן בהעדר המבקש ביום 17.11.14.

בבקשה נטען כי הנאשם מעולם לא קיבל הזמנה לדין, מעולם לא ידע כי הוגש נגדו כתב אישום, ונגזר דינו בעניין העבירה נשוא התיק, וככל שהיה מקבל את כתב האישום או ההזמנה לדין, היה מגיע לדין וכופר בעובדות כתב האישום (סעיף 3 לבקשה).

המאשימה מבקשת לדחות את הבקשה, וסומכת ידיה על הזמנתו של המבקש לדין כדין מכתובתו הרשומה במרשם האוכלוסין, אשר חזרה בציון "לא נדרש".

לאחר עיון בבקשה, בתגובה, ובתיק בית המשפט, וכן במסמכים שהתקבלו מהמרכז לגביית קנסות, חוששני שלא אוכל לקבל את הבקשה.

אי התייצבות המבקש לדין - המבקש הוזמן כדין למשפט, שכן מעיון באישור המסירה מיום 2.9.14 עולה כי ההזמנה לדין נשלחה אליו לכתובת המצוינת בדוח, והועברה על ידי רשות הדואר, באמצעות שירות "עקוב אחריי", לתיבת דואר 99602 בחיפה (להלן: "תיבת הדואר").

טוען הסניגור בתגובה להחלטת בית המשפט מיום 16.10.17 כי: "...המבקש אינו הבעלים של תיבת דואר שמספרה 99602 אלא מר סלים נג'אר ואין למבקש כל זיקה לתיבת דואר זו...".

דא עקא, כי בניגוד מוחלט לנטען על ידי הסניגור, בבקשה להסדר חוב שהגיש המבקש למרכז לגביית קנסות, ומילא בכתב יד, ציין המבקש את פרטיו לרבות מספר הטלפון הנייד שלו, כתובתו וכן את **תיבת הדואר הנ"ל**. בנוסף, צילם את תעודת הזהות שלו, לרבות הספח, שם מצוינת עדיין הכתובת "טבריה 4 חיפה".

המרכז לגביית קנסות, מדווח לבית המשפט כי הפנה דרישות תשלום לכתובת טבריה 4 חיפה על פי מרשם האוכלוסין. הואיל ולא התקבלה מסירה כדין על הדרישות הללו, לא פעל המרכז בהליכי הוצאה לפועל וגביית החוב כנגד המבקש, והאחרון פנה וביקש את פריסת החוב הפסוק נגדו.

המבקש לא טרח לעדכן את מרשם האוכלוסין בכתובתו החדשה והסתפק בהפניית דברי הדואר הממוענים אליו, לתיבת דואר, אשר לפי אישור המסירה של ההזמנה לדין (מחודש ספטמבר 2014) משמשת אותו מזה שנים רבות, וזאת כשלפי הפרטים שמסר בשימוע המנהלי שנערך לו בתיק זה, ובבקשה להסדר חוב למרכז קנסות, הוא מסר שהוא מתגורר באלנבי 183. התנהלות זו מעבר להיותה מנוגדת לחובה הקבועה בחוק, חסרת תום לב, באשר נראה כי בדרך זו נמנע המבקש מקבלת מסמכים משפטיים לכתובתו העדכנית, וטוען בהיתממות, כי "אינו מתגורר ברח' טבריה 4 במשך שנים", אך "שוכח" לציין את העברת דברי הדואר מכתובת זו - שלא הוסרה על ידו במשרד הפנים - לתיבת הדואר שגם אותה כנראה (לפי תגובת הסניגור), רשם בבעלות אחר ואז, טוען כי אין לו "כל זיקה לתיבת דואר זו" (ראו: כב' השופט סלים ג'ובראן ברע"פ 9811/09 שרון סמימי נ' מדינת ישראל (2009), גם שם לא שינה הנאשם את כתובתו במשרד הפנים במועד ובית המשפט לא נעתר לבקשתו לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו וקבע כי בנסיבות אלו יש לנאשם "חובה כפולה ומכופלת לבדוק את הדואר אשר מגיע לכתובתו הרשומה במשרד הפנים").

זאת ועוד, ההלכה הפסוקה היא, כי המבקש לבטל פסק דין וטוען כי שינה את כתובתו ולכן לא קיבל את ההזמנה לדין, חייב, על פי חוק, לפעול לשינוי הכתובת אצל רשם האוכלוסין במשרד הפנים, ומשלא עשה כן, אין לו אלא להלין על עצמו, ואין מקום לביטול פסק הדין שניתן נגדו, וכך פסק בית משפט העליון:

"העותרת לא צירפה לבקשתה העתק מן הדו"חות שנשלחו לה, ואף בידי המשיבה לא עלה לאתר הודעות אלו. ברם, אפילו הנחתי כי הצדק עם המבקשת וההודעות נשלחו לכתובת שאינה כתובת מגוריה, השקפתי היא כי אין לה להלין בענין זה אלא על עצמה. מבעליו של כלי-רכב אתה מצפה - וזוהי גם חובתו על-פי חוק (ראו סעיף 17 לחוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה-1965; סעיף 2 לחוק עדכון כתובת, התשס"ה-2005) - כי ידאג לכך שהכתובת המצויה בידיהם של גורמי התעבורה היא כתובתו האמיתית. מקום בו לא עשה כן, לא יוכל הוא להישמע בטענה כי דברי דואר שנשלחו לכתובת השגויה לא הגיעו לידי" (כב' השופט המנוח אדמונד לוי ברע"פ 2096/07 ד"ר ריינר כוכבי נ' מדינת ישראל).

נמצא כי המבקש זומן כדין למשפטו, ואין כל סיבה לאי התייצבותו. המסקנה המתחייבת מכך היא כי אין מקום לביטול פסק הדין, מחמת אי זימון כדין למשפטו. בנוסף, המועד להגשת בקשה לביטול פסק דין, חלף עבר לו מזה זמן רב, שכן, המועד הקבוע בחוק הוא 30 יום (סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי). אין בפני בית המשפט בקשה מסודרת להארכת מועד, ואף אם הייתי רואה בבקשה שבפניי ולו בדוחק, בקשה להארכת מועד, הרי שלא היה מקום להיעתר לה, נוכח האמור לעיל.

סיכויי הגנה ושאלת עיוות דין - מדובר בעבירה של נהיגה בשכרות. המבקש קיבל את הדוח לידי ביום 12.7.14 (ראה אישור מסירה בתחתית הדוח עליו חתום המבקש). כפי שכבר נקבע, הוא הזמן כדין למשפטו, על פי "עקוב אחריי" בחודש ספטמבר 2014, ולמרות שחומר החקירה אמור להיות בידיעתו, לא הייתה כל התייחסות בבקשה לסיכויי הגנה,

ולשאלה כיצד תהיה תוצאת המשפט שונה, באם יבוטל פסק הדין.

ההלכה הפסוקה קבעה כי על המבקש לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו, להראות כי לו יבוטל פסק הדין תהיה תוצאת המשפט שונה וכי עומדת לו הגנה לכאורה מפני האישום המיוחס לו (רע"פ 9142/01 **סורייא איטליא נ' מדינת ישראל** (2003)).

גם במקרים בהם הורשע הנאשם בהעדרו בעבירה של נהיגה בשכרות, ולא הייתה סיבה מוצדקת להיעדרות, הותר בית המשפט העליון את ההרשעה על כנה, על אף שמדובר בעבירה של נהיגה בשכרות (ראה למשל: רע"פ 5146/09 **יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל** (2009); רע"פ 8333/09 **פיראס חביבי נ' מדינת ישראל** (2009) וע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (2009) שם חזר בית המשפט העליון ואישר את הלכת **סורייא** וציין כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי, וללא ביסוס הטענות המועלות בה)).

בחנתי גם את העונש שהוטל על המבקש, גם מצד העונש לא השתכנעתי כי קיים חשש לעיוות דין, בשים לב לכמות הגבוהה שנדגמה בגופו של המבקש (610 מיקרוגרם), שעה שנהג ברכב כשהוא שיכור.

הבקשה נדחית.

ככל שהמבקש לא הפקיד את רישיון הנהיגה, עליו לעשות כן לאלתר, שכן, הוא פסול מנהיגה ותשומת ליבו להוראות סעיף 67 לפקודת התעבורה.

על אף העדר עתירה חלופית בבקשה שבפניי, ונוכח האמור בבקשה שהפנה המבקש למרכז לגביית קנסות בדבר מיעוט יכולותיו הכלכליות, הנני מוצא לנכון לבטל מחצית מתוספות הפיגורים, ובלבד שהמבקש ישלם את הקנס שהוטל עליו בצירוף מחצית מתוספות הפיגורים, בתוך 60 יום מהיום.

לאחר מכן, תעמוד כל יתרת החוב, בצירוף כל תוספות הפיגורים, לפירעון מדי.

ניתנה היום, י' חשוון תשע"ח, 30 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.